

1. הספור שלפניכם הוא ספור על ארוע שקרה בקיץ. שם הספור: **תחרות בחול לווהט**. האם אתם יודעים מה פרוש המלה "לוהט"? אם לא, חשבו מה מרגישים כשעומדים יחפים על החול בחוף הים ביום קיץ, ונשערו את הפרוש של המלה.

לוהט _____

2. קראו את הקטע הראשון של הספור - שורות 1-28.

תחרות בחול לווהט | יוסי מרגלית

- 1 כל הקיץ לא הרשתה לי אמא ללכת יחף. היא הזכירה לי את המסמר החלוד שלפני שנה.
- בראשית הקיץ, כאשר הרבה ילדים כבר הלכו יחפים, הזכירה לי אמא את המסמר ההוא וכבר לא היה לי חשק ללכת יחף. אפלו כאשר כל הילדים רצו וקפצו יחפים – הלכתי אני בסנדלים.
- 5 לא טוב ללכת בסנדלים כאשר כל הילדים רצים וקופצים יחפים. במשחק הפדורגל לא רצו לשתף אותי, כי אמרו שאני בועט בסנדלים ואין זו חכמה, וחוש מזה הם עלולים לקבל ממני מכות ברגלים. לטפס על החבל גם כן לא הצלחתי כל כך, כי הסנדלים מחליקים. להתגנב מאחורי ה"עומד" במחבואים לא יכלתי, כי הסנדלים השמיעו קול אושה וה"עומד" הרגיש בי תכף ומיד. בכלל, לא טוב כאשר כל הילדים עושים דבר אחד וילד אחד עושה דבר אחר, ולא טוב כאשר כל הילדים יחפים ופתאום ילד אחד הולך בסנדלים.
- מפני זה היה לי קצת עצוב כל הקיץ. ומפני זה שמחתי קצת בכל פעם, כאשר אחד הילדים קבל מכה או שריטה ברגלו. פעם אחת רצנו במגרש, ופתאום תפס נתן את רגלו וצעק: "אי, אי." חשנו אליו וראינו שהוא דרך על אבן קטנה אחת שהיתה שם – וזה כאב לו מאוד-מאוד.
- 15

כָּל הַיְלָדִים הִתְרַגְּזוּ עַל הָאָבִן הַקֵּטָנָה וְעַל הַמָּנוֹל שֶׁהִשְׁאִיר אָבִן כָּזֹאת
בַּמִּגְרָשׁ – אֵד אֲנִי קִצַּת שְׂמִיחָתִי וְאִמְרָתִי לִי בְשִׁקְטִי:

²⁰ "טוֹב לוֹ, לִנְתָן: לָמָּה הוּא מִתְרוֹצֵץ יַחַף?"

וּפַעַם אַחֶרֶת שִׁחֲקֵנוּ בַּמַּחְבֹּאִים, בַּפְּרִדָּס שֶׁל בֶּן-זֵאֵב, וּמִיכָה דָרָד עַל קוֹץ
שֶׁל לִימּוֹן. שְׁנֵי יְלָדִים מְשֻׁכּוֹ בְּכָל הַכַּח אֶת הַקוֹץ, עַד שִׁיִּצָּא מִרְגְּלוֹ שֶׁל מִיכָה,
וְאֲנִי שְׂמִיחָתִי לִי וְאִמְרָתִי:

"הִנֵּה, אֵלֹו הִיָּה מִיכָה הוֹלֵךְ בְּסַנְדָּלִים כְּמוֹנִי, לֹא הִיָּה נִתְקַע לוֹ שׁוּם קוֹץ

²⁵ בְּרִגְלוֹ!"

כָּכָה הָיִיתִי אוֹמֵר, אֵף עַל פִּי שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁלֹּא יָפָה לְשִׁמּוֹחַ כַּאֲשֶׁר לְיֶלֶד אַחֵר
רַע וְכוּאֵב, וּבִיחֻד אִם הַיֶּלֶד הַזֶּה הוּא חֵבֵר שְׁלִי. אָבֵל מִי שֶׁסָּם לְבוֹ אֵלִי, כַּאֲשֶׁר
כָּל הַקִּיץ לֹא הִיָּה לִי טוֹב, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִלַּכְתִּי יַחַף כְּמוֹ כָּל הַיְלָדִים?

3. סִמְנוּ "כָּתוּב בְּסֵפֶר" או "לֹא כָתוּב".

- הַיֶּלֶד נָעַל סִנְדָּלִים כְּשֶׁכָּלָם הָלְכוּ בַּחוּץ יַחְפִּים. כָּתוּב בְּסֵפֶר / לֹא כָתוּב
- כָּה שְׁמוֹ שֶׁל הַיֶּלֶד שֶׁהָלַךְ בְּסִנְדָּלִים. כָּתוּב בְּסֵפֶר / לֹא כָתוּב
- לָמָּה הַיֶּלֶד לֹא הִצְלִיחַ לְטַפֵּס עַל חֶבֶל. כָּתוּב בְּסֵפֶר / לֹא כָתוּב
- הַסִּנְדָּלִים הִפְרִיעוּ לַיֶּלֶד לִשְׁחַק מִחֲבֹאִים. כָּתוּב בְּסֵפֶר / לֹא כָתוּב
- הַיֶּלֶד כָּעַס עַל אָמָא שֶׁלֹּא הִרְשֶׁתָּהּ לוֹ לָלֶכֶת יַחַף. כָּתוּב בְּסֵפֶר / לֹא כָתוּב
- הַיֶּלֶד שָׁמַח כְּשִׁילַד שֶׁהָלַךְ יַחַף נִפְגַּע בְּרִגְלָיו בְּזִמְנֵן מִשְׁחָק. כָּתוּב בְּסֵפֶר / לֹא כָתוּב
- הַיִּלָּדִים הָאַחֲרִים לָעָגוּ לַיֶּלֶד שֶׁהָלַךְ בְּסִנְדָּלִים. כָּתוּב בְּסֵפֶר / לֹא כָתוּב

4. הַשְׁלִימוּ אֶת הַמִּלָּה הַמֵּתְאִימָה בְּכָל מְקוֹם.

- הַיֶּלֶד בְּסֵפֶר מְסַפֵּר שֶׁבִּקֵּץ כָּל הַחֲבֵרִים שֶׁלֹּא הָלְכוּ _____, יַחְפִּים / בְּסִנְדָּלִים
- אָבֵל אָמָא שֶׁלֹּא שִׁכְנְעָה אוֹתוֹ שֶׁ _____ לוֹ לִנְעַל סִנְדָּלִים. אֶסֶר / כִּדְאִי
- הִיא הִזְכִּירָה לוֹ אֶת הַמִּסְמֵר ה־ _____ מִהִקֵּץ הַקוֹדֶם. עָקָם / חֲלוּד
- הַיִּלָּדִים לֹא רָצוּ לְשַׁתֵּף אוֹתוֹ בְּכַדּוּרָגֵל. הֵם אָמְרוּ שֶׁ _____ הַסִּנְדָּלִים / הַנִּנְעָלִים
- שֶׁלֹּא יִפְצְעוּ אֶת הַרְגְלָיו הַיַּחֲפוֹת שֶׁלָּהֶם.
- הַיֶּלֶד מְסַפֵּר שֶׁבִּגְלַל זֶה הָיָה לוֹ קָצֵת _____ כָּל הַקִּיץ; עֲצוּב / מִפְחִיד
- בְּכָל פַּעַם שֶׁמִּישָׁהוּ יַחַף קָבַל מַכָּה אוֹ נִפְצַע הַיֶּלֶד _____ הַתִּרְגָּז / שְׁמַח

5. קראו את הקטע השני של הספור - שורות 29-54.

כל הילדים יודעים שאינני פחדן. אפשר להגיד עלי כל מיני דברים. אפשר להגיד שאני לא כל כך חזק ויש ילדים היכולים להפיל אותי בקלות; אפשר להגיד שאני לא כל כך טוב בחשבון, שאינני מיטיב לתפס את הכדור, ולכן, כאשר מתחילים למסור מסירות במחנים, אני תמיד עובר להגנה. אבל להגיד עלי שאני פחדן - זו סתם חצפה, ולכן, כאשר בא יואב ואמר שאני הולך בסנדלים מפני שאני פחדן - התרגזתי מאוד.

יואב אמר שאני מפחד ללכת יחף על פני החול הלוהט. הנה הוא, למשל, יכל ללכת כל היום בחול, אפלו בצהרים, ולא לקפץ אל העשב ולא לחפש לו חול רטב, וגם אם החול צורב מאוד את כפות הרגלים - לא אכפת לו. ואני - ככה הוא אומר - מפחד להציג כף רגל יחפה בחול לוהט. התרגזתי עליו ואמרתי לו כי ראשית - כל הוא משקר: אני בטוח, שלא יוכל ללכת בחול, בשעת הצהרים, כאשר אין כל צל. וחיוץ מזה אמרתי לו שאני יכל ללכת בחול בדיוק כמוהו, ואם מכריחים אותי לנעל סנדלים כדי שאוכל ללכת אפלו במקום שיש שם מסמרים - זה לא נקרא שאני פחדן. אך יואב אמר שאני גבור רק בפה. ואני אמרתי לו שהוא גבור רק בפה, וככה התופחנו שעה ארוכה, עד שאמרתי לו:

"גלך שנינו אל החולות בדרך לבית-שואל, בשבת בצהרים, ונתחיל ללכת יחד לאט-לאט בחול - ואז נראה מי יקפץ ראשון מן הדרך ויבקש לו צל!" "טוב", אמר יואב, "וכל אחד יכל להביא אתו חברים, כמה שהוא רוצה." בשבת בצהרים יצאנו חבורה גדולה אל דרך החולות, והשמחה הייתה רבה. הילדים התפלגו לשתי קבוצות: קבוצה אחת הייתה בטוחה שיואב ינצח, מפני שהוא רגיל ללכת יחף, וקבוצה שניה הייתה בטוחה שאני אנצח, כי מה שאני אומר, אני מקים, ויהיה מה שיהיה.

הקבוצה שהייתה על צדי הייתה יותר קטנה, אבל היו בה החברים הכי טובים שלי. ואני החלטתי שאני מכרח לנצח, כדי שהחברים שלי לא יתאכזבו, וגם כדי להראות ליואב ולקבוצה שלו - שלא יתגאו להם.

6. א. בתחילת הספור הילד מספר כמה הוא לא מצטין.
הביאו שתי דגמאות.

_____ הוא לא כל כך.

_____ הוא לא כל כך.

ב. לפי התחלת הקטע, הילד מתרגז אם אומרים עליו שהוא _____.

7. קראו את המשפטים וכתבו מספר ליד כל משפט לפי הסדר שבספור.

בשבת בצהרים היו שני הילדים מוכנים לתחרות.

הילד המספר התרגז והציע שיואב והוא ילכו יחפים בחולות ויראו מי יפסיק ראשון.

הילד החליט שהוא מכרח לנצח, כדי לא לאכזב אותם.

יואב אמר שהילד המספר נועל סנדלים כי הוא מפחד ללכת יחף בחול הלוחט.

יחד עם הילד המספר באו החברים הכי טובים שלו.

יואב הסכים ואמר שפדאי שכל אחד יביא אתו כמה חברים שירצה.

8. קראו כל משפט, וכתבו מה אפשר לכתב במקום המלה המדגשת.

- "ואב אמר שאני מפחד ללכת יחף על פני החול **הלוהט**." (שורה 35)

במקום "הלוהט" אפשר לכתב _____ (החם, הדוקר, העוקץ)

- "ואם החול **צורב** מאוד את כפות הרגלים - לא אכפת לו." (שורה 37)

במקום "צורב" אפשר לכתב _____ (מדגדג, שורף, מלכלך)

- "ואני - ככה הוא אומר - מפחד **להציג** כף רגל יחפה בחול לוהט." (שורה 38)

במקום "להציג" אפשר לכתב _____ (להניח, להזיז, להראות)

- "הילדים **התפלגו** לשתי קבוצות." (שורה 49)

במקום "התפלגו" אפשר לכתב _____ (התרחקו, התפכחו, התחלקו)

- "הקבוצה שהיתה **על צדי** היתה יותר קטנה." (שורה 52)

במקום "על צדי" אפשר לכתב _____ (בעדי, בצד השני, נגדי)

9. המשיכו לקרוא את השורות 55-88 של הספור.

55 באנו עד למקום שבו מתחילים החולות. אני חלצתי את הסנדלים ועמדתי אצל יואב, והילדים עמדו מאחורינו שלא יפל הצל שלהם עלינו ויקרר את החול. אמרנו "אחת שתים שלוש" – והתחלנו ללכת, וכל הילדים קפצו מאחורינו ועודדו אותנו בקריאות.

הוי, החול צרב – נורא! הרגשתי כאלו העמידו פרימוס בווער מתחת לכפות הרגלים שלי, אבל עשיתי את עצמי כאלו לא אכפת לי כלל. יואב הלך לו כאלו הוא מטייל בפרדס, אבל פתאום ראיתי שהוא הולך קצת על קצה האצבעות. התחלתי לצעק, וכל הילדים הסכימו שפכה זה פסול. יואב היה מכרח ללכת על מלוא כף הרגל, וכבר ידעתי שאכפת לו מאוד, שהוא הולך בחול הלוהט...

65 הלכנו הלאה. כל כך רציתי לרוץ קצת! כל כך רציתי לקפץ קצת הצדה, למקום שיש קצת עשב. אבל הלכתי ישר, לאט-לאט, צעד-בצעד עם יואב, נזכרת במסמר של השנה הקודמת – אבל הפעם כאלו דרכתי על אלה מסמרים בבת-אחת. אני חושב שהפנים שלי לא היו שמחים כל כך, אך לא אמרתי אף מלה והלכתי הלאה.

70 הלכנו והלכנו והלכנו. הסתכלתי ביואב, אך הוא לא חשב כלל להפסיק או להכנע. גם אני לא רציתי להכנע בשום אופן. מאחורינו התרוצצו כל הילדים והתלהבו יותר ויותר, ואני חושב שבכל בית-שואל שמעו את הצעקות שלנו. לא, אני לא אאכזב את החברים שלי. אפלו אם לא ישארו לי רגלים! כל זמן שיואב יוסיף ללכת – גם אני אלה! אף אחד בעולם לא יוכל להגיד עלי שאני פחדן!

הו, יואב. כל כך שנאתי אותו בזמן שהלכנו. קללתי אותו בלבי בקללות הנוראות ביותר. אפלו בקשתי שידרך על נחש או על עקרב וימות באמצע הדרך. הנה אני שורף לי את הרגלים – והכל בגלל הגאותנות שלו! הלכנו, אף אחד מאתנו לא רצה להפסיק. הילדים מאחורינו שאגו ויללו. 80 כמו גן חיות שלם. לא הרחק לפנינו התחילה כבר השדרה של בית-שואל.

הָאֵם נִגִּיעַ עַד הַשְׂדֵּרָה? וּמָה יְהִיָּה אַחֵר כֵּךְ? עַל כָּל פָּנִים, הָעֵקֶר שֶׁנִּגִּיעַ
לַשְׂדֵּרָה. שֶׁם יֵשׁ צֵל עַל הַדֶּרֶךְ. לְכָל הַפְּחוּת יִחְדַּל קִצָּת הַחוּל לְצָרֵב אֶת כַּפּוֹת
הָרִגְלִים.

אַבֵּל... אֵי, אִמָּא שְׁלִי! כָּל כֵּךְ כּוֹאֵב! אֲנִי לֹא רָצִיתִי בְּשׁוּם אִפֹּן, אַבֵּל הָעֵינַיִם
שְׁלִי מָלְאוּ דְמָעוֹת וְהִתְחַלֵּתִי לְמִשְׁךְ קִצָּת בָּאָף, כִּמוֹ בְּזִמָּן שִׁישׁ נִזְלָת...
הוֹ!

בְּרִיצָה אַחַת אֶפְשָׁר הָיָה לְהִגִּיעַ לַשְׂדֵּרָה! אֲךֹּ לֹא רָצָנוּ, הִלְכָנוּ לֵאט לֵאט, עַל
כָּל כֵּף הָרֶגֶל. כָּל הַיְלָדִים הִשְׁגִּיחוּ וְאִי-אֶפְשָׁר הָיָה לְרַמּוֹת. סוּף-סוּף בָּאָנוּ עַד
לַשְׂדֵּרָה.

10. סִמְנוּ בְּקֶטַע שְׁלוֹשָׁה מְשֻׁפָּטִים הַמְתָּאֲרִים אֶת הַהֲרָגָשָׁה שֶׁל הַיֶּלֶד הַמְסַפֵּר
בְּזִמָּן הַתַּחֲרוּת.

11. הַיֶּלֶד הַמְסַפֵּר מְסַבֵּיר בְּעֶזְרַת הַמֶּלֶה "כָּאֵלוּ" אֶת הַהֲרָגָשָׁה שֶׁלוֹ -
בְּמִשְׁפָּט "כָּאֵלוּ הָעֵמִידוֹ פְּרִימוֹס בּוֹעַר מִתַּחַת לְכַפּוֹת הָרִגְלִים שְׁלִי".
וְגַם בְּמִשְׁפָּט "הַפַּעַם כָּאֵלוּ דְרֹכְתִי עַל אֶלֶף מְסָמָרִים".

לָמָּה הוּא מְשַׁתְּמֵשׁ בְּמִשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה בַּמֶּלֶה "כָּאֵלוּ"?
לָמָּה הַכּוֹנֵה בַּמֶּלֶה הַזֹּאת?

12. קראו בספור את השורות 89 עד הסוף.

- נִשְׁמַתִּי לַרֹּחָה. גַּם יוֹאֵב נָשָׁם לַרֹּחָה. אָכֵן, הִיא אֲכַפֶּת גַּם לוֹ – וְעוֹד אֵינִי!
 90 אַךְ הַכָּאֵב הַנּוֹרָא בְּרַגְלִים לֹא פָסַק. בְּקִשִּׁי הַתְּאַפְּקֵתִי מִלְּצַעֲקָה. הַיְלָדִים
 שְׁמַאֲחוּרֵינוּ הִתְחִילוּ לַדְּבַר בְּעֶרְבוּבִיָּה, בְּסוֹף צַעֲקָה יִגָּאֵל: "דִּי! אֵין מָה לְהַמְשִׁיךְ,
 עֲכָשׁוּ כָּבֵר צֵל!"
 "טוֹב, שְׂיַעֲשׂוּ 'אַחוּרָה פִּנָּה' וַיִּתְחִילוּ לָלֶכֶת בַּחֲזָרָה", הֲצִיעַ רָפִי.
 אֲנִי לֹא אִמַּרְתִּי כָלוּם, וְגַם יוֹאֵב שָׁתַק. רָאִיתִי הֵיטֵב, שֶׁלֹּא הִיא לוֹ כָּל חֲשֶׁק
 95 לְהַמְשִׁיךְ בַּתְּחִירוֹת.
 "מִסְפִּיק, מִסְפִּיק", טָעַן יִגָּאֵל. "הֵם יְכוּלִּים לְהַמְשִׁיךְ כָּכָה בְּלִי סוֹף."
 יוֹאֵב וְאֲנִי שָׁתַקְנוּ, וְכָכָה נִתְקַבְּלָה דַּעְתּוֹ שֶׁל יִגָּאֵל. יוֹאֵב לֹא נִרְאָה שְׂמִיחַ כָּלֵל
 וְכָלֵל.
 "תִּיקוּ!" אָמַר חָרָשׁ.
 100 אֲנִי יִשְׁבַּתִּי עַל הָאָרֶץ וְנִעַלְתִּי אֶת הַסַּנְדָּלִים. כַּפּוֹת רַגְלִי בָּעָרוּ וְכָאֲבוּ מְאוֹד
 כָּאֲלוֹ הוֹסַפְתִּי לָלֶכֶת בַּחוּל.
 "לֹא תִיקוּ, אֲנִי נִצַּחְתִּי!" אִמַּרְתִּי לְיוֹאֵב בְּשִׁקָּט. "אַתָּה אִמַּרְתָּ שְׂאֵנִי פֶחֶדָן
 וְלֹא אוֹכֵל לָלֶכֶת בַּחוּל בְּלִי סַנְדָּלִים; וְהִנֵּה כָּל הַיְלָדִים רָאוּ שֶׁהִלַּכְתִּי." וְחוּץ
 מִזֶּה אִמַּרְתִּי לוֹ, "דִּי אֲכַפֶּת לָךְ שְׂאֵתָה הוֹלֵךְ בַּחוּל, אֵל תְּכַחִישׁ!"
 105 "בְּכָלֵל", אָמַר יֶאִיר, "יוֹאֵב רָגִיל לָלֶכֶת בַּחוּל."
 כָּכָה יָצָא שְׁנִצַּחְתִּי, אַחֲרֵי הַכֵּל.
 פָּנִינוּ לָלֶכֶת הַבֵּיתָה. אֲנִי הִלַּכְתִּי כָּבֵר בְּסַנְדָּלִים, אֲבָל הִרְגַּשְׁתִּי בְּדִיוֹק כְּמוֹ
 קֶדֶם, כְּאִשֶּׁר הִלַּכְתִּי יַחַף... אוֹלִי אֶפְלוּ יוֹתֵר גְּרוּעַ. כְּאִשֶּׁר בָּאתִי הַבֵּיתָה, לֹא
 יָכַלְתִּי אֶפְלוּ לַעֲמֹד.
 110 אָבָא וְאֵמָא בָּאוּ וְצָעְקוּ וְשָׁאֲלוּ מָה קָרָה, וְאִזְ סַפְּרִיתִי לָהֶם אֶת כָּל הָאֵמֶת. הֵם
 הִשְׁכִּיבוּ אוֹתִי בַמֶּטָה וְהִסְתַּכְּלוּ בְּכַפּוֹת רַגְלִי וְהִתְרַגְּשׁוּ כָּל כָּךְ, עַד שֶׁהִבְנִיתִי
 תִּכְף שְׂאֵנִי בְּאֵמֶת חוּלָה.
 זֶהוּ, בְּאֵמֶת הֵייתִי חוּלָה. שְׁלוּשָׁה יָמִים שָׁכַבְתִּי בַמֶּטָה וְהִרְגַּשְׁתִּי כְּאִלּוּ
 מְקַלְפִּים כָּל פַּעַם אֶת הָעוֹר מִכַּפּוֹת רַגְלִי. הִרְבֵּה פְּעָמִים לֹא יָכַלְתִּי לְהִתְאַפֵּק
 115 וְצָעַקְתִּי וּבְכִיתִי וַיִּלְלֵתִי, עֲכָשׁוּ זֹאת לֹא הִיְתָה תְּחִירוֹת וְלֹא הִיא אֲכַפֶּת
 שְׂצַעֲקֵתִי, יְלָדִים רַבִּים בָּאוּ לִבְקֹר אוֹתִי, וְהִבִּיאוּ לִי סִפְרִיּוֹת וּמִסְטִיק.

פְּחַדְתִּי שֶׁעֲכָשׁוּ יֶגִידוּ, כִּי הִנָּצַחֹן שְׁלִי אֵינוֹ שׁוֹה מִפְּנֵי שְׁחִלִיתִי מִן הַתַּחֲרוּת.
אֶף אֶף יֶלֶד לֹא אָמַר כָּכָה, אֶפְלוּ יוֹאֵב לֹא, אֶף יֶלֶד אֵינוֹ אֲשֶׁם, אִם אִמָּא
שָׁלוּ אֵינָה מִרְשָׁה לוֹ לִלְכֶּת יַחַף. וְאִם הוֹלְכִים יַחַף בְּחוּל בְּעֵצָם הַצָּהָרִים
120 כְּאֲשֶׁר הָרְגַל אֵינָה רְגִילָה – זֶה בְּאֵמֶת גְּבוּרָה!

13. כְּשֶׁנִּגְמְרָה הַתַּחֲרוּת, יוֹאֵב חָשַׁב שֶׁהַתּוֹצָאָה הִיא "תִּיקוּ".
מָה חָשַׁב עַל כֵּן הַיֶּלֶד הַמְסֻפָּר? הַסְבִּירוּ.

14. מָה דַּעַתְכֶם, לְפִי סוֹף הַסֵּפֶר - תַּחֲרוּת הַהֲלִיכָה בְּחוּל לוֹהֵט הֵיטָה רַעֲיוֹן טוֹב?
הַסְבִּירוּ.

